

Lov for Landstthinget, og ikke har hittet paa en Gang at forelægge den for Folkethinget, er det Regjeringens Mening, at Folkethinget ikke skal se denne Lov, eller at den helst ønskes, at Folkethinget ikke skal se den. Det undrer mig derfor, at en af Regjeringspartiets Benner, det ærede Medlem for Rjehenshavns 4de Valgtreds (Scharling) her kan sige, at man ikke vil forhandle dette Spørgsmaal, naar man saaledes i 5 Aar har undraaet dette Spørgsmaal fra Forhandling i Folkethinget. Den Udtalelse, som den høitæredede Justitsminister den 11te Februar fremkom med i Landstthinget, var ikke opmuntrende for Landstthingets hurtige Behandling for 5te Gang, for at det kunde blive forelagt Folkethinget. Jeg læser ikke den høitæredede Ministers Udtalelser om denne Sag anderledes, end som en Opfordring til Landstthinget om fremdeles at bevare dette Aenodie for den høie Regjering, ligesom ogsaa det sene Tidspunkt, paa hvilket Forelæggelsen foregaar, den 11te Februar, medens Rigsdagen samles i Begyndelsen af Oktober, nok som tyder paa, at man ønsker denne Udgang, at Landstthinget fremdeles skal bevare den. Den høitæredede Justitsminister sagde: „Erfaringen har vist, at den politiske Ophidselse, som det har været Meningen at sætte Politiet i Stand til at møde, ikke, saaledes som man maaske fra flere Sider har troet, er borte, men at den ved den mindste Anledning kan bryde ud igjen.“ Den har vist aldrig været der i den Forstand, at Ministeren behøvede overordentligt Politi, og jeg antager, at hans overordentlige Politi, hvor han har brugt det udenfor den daglige Tjeneste — og han siger selv, at det er ikke Diemedet at hjælpe den — har det vistnok efter Erfaringen stadig været et Middel til at fremme Ophidselsen, og ikke et Middel til at dæmpe den. Men hvad det er for en Erfaring, Ministeren har med Hensyn til den ulmende Ophidselse, som snart kan bryde frem igjen, og som han behøver denne af mig nævnte Fuldmagt til, veed jeg ikke, men maaske kunne vi faae det forklaret af Ministeren. Han har jo sine Indberetninger fra Politimyndighederne rundt omkring i Landet og fra Politidirektøren i Rjehenshavn, som maaske kan have et godt Indblik i Forhold, som i alt Fald staa mig ubevidste og uklare. Jeg kjender ikke noget til den Ophidselse, som Erfaringen lærer hurtig kan bryde ud igjen. Jeg tror, den ligger i den høitæredede Regjeringens Fantasi, jeg tror, den kommer derfra — ja undskyld, jeg siger det — det er den provisoriske Samvittighed, der skaber Fantasi, Fantasten skaber denne Ophidselse, og Ophidselsen

opretholder Provisoriet, Landstthinget og Regjeringen i Hjøen Forening. Den anden Lov om Kriminal- og Politiretssassessorerne er af 20de Mai 1886. Den forelægges for 4de Gang for Landstthinget den 4de Februar, men er aldrig naaet videre; det er den, man foreslaar at negte Midler til ved Endringsforslaget Nr. 44. Det er aldrig naaet herved; mine Bemærkninger om den foregaaende Sag gjælde ganske her: Regjeringen og Landstthinget have ikke villet, at Folkethinget skulde forhandle dette Spørgsmaal. Man har visnet disse Sager Aar for Aar, og jeg er vis paa i fuldstændig indbyrdes Fortaaelse mellem disse to Statsmagter; ogsaa det er et Bidnesbyrd derom, at ikke blot i Aar, som nævnt, men ogsaa i Fjor, forelægges disse Forslag — en af Gangene tidligere — meget sent; saa naar man ikke leger Blindebuk med hinanden, nærer jeg den Overbevisning, at det mellem Ministeriet og dets Parti er en aftalt Sag, at disse Forslag skulle være udfudte fra Behandlingen her. Det er Betegnelsen for Tilstanden med Hensyn til de smaa Provisorier; men den høitæredede Minister har endnu et tredje Provisorium, hvortil han vel endnu ikke har forlangt Benge — forsaavidt der skal bruges Benge dertil, til Undersøgelse, Efterlysning o. s. v. gaar det formodentlig ind under det førstnævnte Provisorium om overordentlige Politiforanstaltninger — det er Loven om Strafsansvar for Dagblade, det saakaldte Straaamandsprovisorium. Det blev udstedt den 13de August 1886 og forelagt 4de Gang nu den 11te Februar. Om dets Behandling, dets Fremlæggelse, Regjeringens og Landstthingets Stilling dertil, Forholdet overfor Folkethinget, gjælder akkurat de samme Bemærkninger, som med Hensyn til de to foregaaende Love. Og jeg skal tilføie endnu, at Gen-darmprovisoriet, som Justitsministeren jo nærmest er Fader til og halvt forbunden med, skjøndt det bærer Krigsministerens Navn, gaar ind under samme Bedømmelse.

Den ærede Minister sagde om Kriminal- og Politiretsloven, at Nødvendigheden af denne Forholdsregel stadig blev større og større. Jeg tør ikke benegte rent saglig set, at der kan være Grund, efter som Aarene ere stegne, til en Udvidelse af det ved Lov, det vil sige Lovlig Lov, vedtagne Antal Kriminalretsassessorer; man har erkjendt det for Overretten og vedtaget en Lov derom; men jeg benegter Nødvendigheden af denne Forholdsregel, og at den bliver større og større. Denne provisoriske udstedte og den af mig paa nævnte Maade opretholdte Forholdsregel har der aldeles ingen Grund været